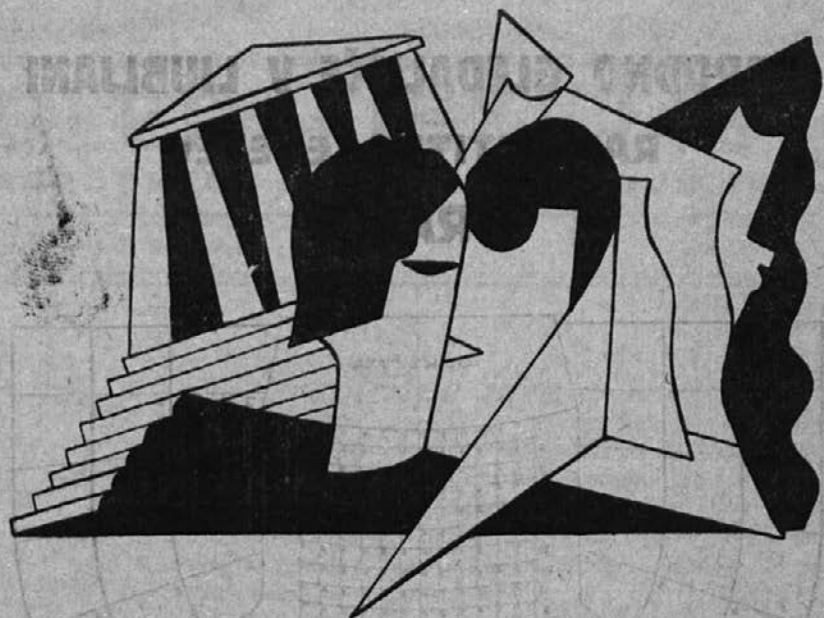

Poštnina plačana v gotovini.

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

UREDNIK: CIRIL DEBEVEC

SEZONA 1928/29

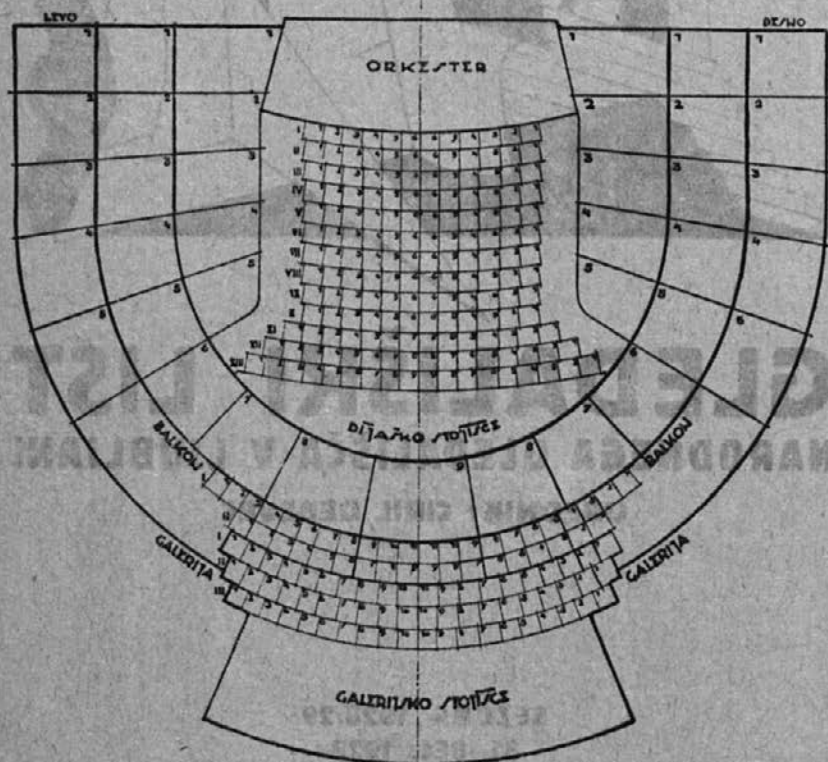
31. DEC. 1928

ŠTEVILKA

7

IZHAJA DVAKRAT NA MESEC CENA DIN 3

NARODNO GLEDALIŠČE V LJUBLJANI
RAZVRSTITEV SEDEŽEV
DRAMA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja dvakrat na mesec

Cena Din 3.—

C. D.:

Pravljicne igre

»In če bo že nam odraslim življenje prihodnjih let težko — otrokom to breme ne sme biti pretežko. Ne sme biti, kajti otroška leta so kakor rezervoar, v katerem se zbirajo sile za ostro dobo učenja v poklicu in v življenju. Veselje in radost doživljati se pravi za otroka: zajemati sile — krepiti se za morebitne poznejše življenjske težave.« (Röttger.)

Pred petnajstimi leti sem videl v našem gledališču prvo gledališko predstavo. Imenovala se je »Zimska pravljica ali Bratec in sestrica«. Pri tisti vprizoritvi — spominjam se točno — je neki igravec napravil kretnjo, ki mi je mahoma razodela, da nas vleče za nos. Mnogo let pozneje, ko sem že poznal nekaj dobre pravljicne literature, sem šel v nekem nemškem gledališču k predstavi »Snegulčice«. Pa so jo dramaturgično in režijsko tako čudno zdelali, da sem od tistega časa vse veselje do takih iger izgubil in se v bodoče mladinskih predstav po večini izogibal.

Čudno. Tudi to tiči menda v tradiciji: pravljicnim igram se pripisuje navadno pri gledaliških mnogo manj važnosti kakor pa drugim igram. Na splošno je tako: skušnje se skrčijo na minimum, z izdatki se komaj ali sploh ne računa, igralci vloge podcenjujejo itd. skratka, ves študij očituje naenkrat manj pažnje in resnosti. Zdaj pa premišljam, zakaj? Literarno pravljicna panoga ne more biti manj vredna. Imena kakor so Grimm, Tieck, Hauff, Andersen, Maeterlinck, Ostrovski in drugi dokazujejo to dovolj jasno. Gledališko zanimivost pravljicnih iger sta nepobitno izpričala dva največja sodobna režiserja Reinhardt in Stanislavski. Igralsko so vloge (govorim samo o dobrih pravljicnih delih) izredno hvaležne, za igralčev talent so nenavadno zanesljivo merilo, o čemer bi mogli igralci Chaplinovega, Pallenbergovega in Moskvinevega kova marsikaj zanimivega povedati. Zaradi premajhnega števila občinstva se ne moremo pritoževati: izkušnje učé, da spadajo pravljicne igre med najbolj obiskovane predstave. Glede kvalitete gledalcev vé vsak igravec, da so otroci najbolj idealno

občinstvo. Najbolj hvaležno, zato tudi najbolj prijetno. Najmanj pokvarjeno. Dovolj kritično, pa vendar najmanj domišljavo. (Oboje zlasti zaraditega, ker ne bere še naših kritik). P o m e n t e h p r e d s t a v ? J e o č e v i d e n : o t r o k a s e z l e p i m i s r e d s t v i v e d r i (današnjim otrokom manjka veselja, čistega, pravega veselja!), pripravlja nazorno k umetnosti in sistematično vzgaja za odraslo občinstvo. In ravno ta vzgoja mladine za poznejše gledališko občinstvo bi morala biti n a j l e p š a i n b i l a h k o b i l a n a j h v a l e ž n e j š a n a l o g a v s e h g l e d a l i š k i h v o d s t e v , r e ž i s e r j e v i n i g r a l c e v , p o s e b n o p a š e s t a r š e v i n l j u d s k o š o l s k i h u č i t e l j e v .

Tehnih razlogov za podcenjevanje pravljicnih iger torej nikakor ni. Zato bi bilo treba tudi tukaj prekiniti s tradicijo in pripravljati tudi otroške igre zares. P o h u j š e v a t i o t r o k a n e s m e m o . Z e v s v e t e m p i s m u s t o j i : k d o r b o p o h u j š a l o n e g a t e h m o j i h m a l i h , b i m u b i l o b o l j e , d a b i s i o b e s i l m l i n s k i k a m e n n a v r a t i n s e p o t o p i l v g l o b o č i n o m o r j a . Ž a l i t i o t r o k a n e s m e m o . O t r o c i i m a j o p r e d o b e r s p o m i n . P r e m a l o v e s e l j a . I n p r e m a l o s k a l j e n o s r c e .

M. Polič:

E. Křenek: Jonny svira

V našem času, v katerem se preHITEVAJO z nenavadno naglico senzacionalni dogodki v vseh področjih javnega življenja, je pač prav težko napisati odersko delo, ki bi zainteresiralo javnost v večji meri. Še prav posebno pa operno delo v času, ko se splošno povdarja zastarelost, nesodobnost operne forme itd. In vendar je uspelo lansko leto Křeneku zainteresirati pozornost skoraj celega sveta za svoje delo »Jonny svira«. S to opero je postavil na oder delo, ki se po pravici sme imenovati zrcalo našega časa. V njem veje duh sedanjosti; v naglo pulzirajočem tempu se v kinematografskem sledu prizorov razvije pred našimi očmi tipično sodobna zgodba jazz-godbenika Jonnyja in njegove ljubice Yvonne, tragedinja virtuozna Daniella, doživetja pevke Anite in skladatelja Maksa. V pestrem vrvenju stopajo v akcijo radio, auto, lokomotiva, globus, policija, manager itd. Poleg modernega alpskega hotela z jazz-godbo, ki jo prenaša radioaparata, pa doživimo tudi mističen pogovor po osvobojenju lastne osebnosti hrepenečega Maksa z večnim ledenikom (nevidnim zborom), izredno posrečen in glasbeno občuten prizor, ki spada med najboljše, kar je v poslednjem času napisanega. Partitura je sicer polna duhovitih instrumentalnih domislekov in deluje po živih, pikantnih ritmičnih vseskozi sveže, tako, da vzbujajo interes poslušalca vse do zaključne apoteoze, ki povdarja triumf novega tipa človeštva, sledečega svojemu prirodnemu nagonu in opirajočega se na telesno spretnost in bistrost razuma (Jonny nad afektiranim in neodkritosrčnim človeškim tipom »starega sveta« (Daniella).

Kot vsak nov pojav je seveda tudi »Jonny« dvignil mnogo prahu, ki se še ni polegel in se menda tudi kmalu ne bo. Naj bo kakorkoli:

prekrasen in duhovit domislek je mladega, drznega umetnika, ki je s fotografsko preciznostjo postavil na oder današnji svet kakoršen je in s tem pripomogel v izkristaliziranje »modernega, sodobnega tipa« umetnosti ter ga pogumno postavil proti staremu polpreteklemu idealu.

V boljše umevanje naj sledi kratka vsebina dela:

I. del. I. slika: Skladatelj Maks, velik ljubitelj prirode išče v njej počude za svoje delo in dognanje samega sebe. Na vznožju ledenika najde doslej neznano mu pevko Anito, ki je zašla s pota. Skupni interesi (ona poje v njegovih operah) in obojestranska simpatija ju združita.

II. slika. Anita odhaja v Pariz, kjer bo kreirala vlogo v njegovi operi. Maks je obupan zaradi ločitve, Anita se predaja čaru velike karijere, ki se ji s pomočjo managerja obeta. Ta jo odpelje iz gnezdeca v široki svet.

III. slika. V istem hotelu v Parizu ložirata Anita in virtuoz na gosli Daniello drugi tik drugega. Sobarica Yvonne zaljubljeno poslušala zvoke, ki jih v hallu hotela izvablja iz saksofona njen Jonny. Jonny ne more pozabiti prekrasnega zvoka Daniellovih Amati-gosli. Te gosli morajo postati njegove. Zbor občudovalcev obkroža s koncerta se vračajočega umetnika. Vsak bi rad vsaj njegov autogram. Po Daniellovem odhodu skuša Jonny priti do njegovih gosli, ali ga v tem moti prihajajoča Anita. Gostovanje je končalo z velikim uspehom, ali ona si želi čim prej domov. Maksu sporoči brzojavno svoj prihod. Tedaj nastopi Jonny, ki jo s svojo vsiljivostjo zmede. Iz te neugodne situacije jo reši Daniello, ki odpravi zamorca s 1000 fr. Na očitke Yvonne reagira ta le z lahkoumnimi opazkami. Pozna je ura, nočni čuvaj nastopi svojo službo. Anita in Daniello se vračata iz restavuranta. V svojem sentimentalnem razpoloženju je sprejemljiva za puhle fraze afektiranega virtuozu. Vabeči zvoki tanga, ki ga svira Jonnyjeva kapela, store tudi svoje. Ko pride Jonny na hodnik, najde Daniellovo sobo prazno. Z lahkoto vlomi in si prilasti dragocene gosli. Toda ne vzame jih s seboj, temveč jih spravi v etui Anitinega banja, ki visi na njenih vratih. Ob zvokih zamorske pesmi prepusti ljubljeni instrument svoji daljnji usodi.

IV. slika. Z jutrom minejo tudi sentimentalne omotice. Sicer je Yvonne še zaspala, ker je zaman čakala svojega Jonnyja, toda kmalu jo vzdrami direktor hotela. Anita želi koj odpotovati, kar osupne Daniello, ki je že mislil, da je pevko povsem zapletel v svoje mreže. Toda kmalu se izkaže, da je bila ona le v trenutni omotici, v spomin mu le podari prstan, ki ga je svoj čas prejela od Maksa. V slovo ji hoče Daniello zasvirati svojo pesem. Toda gosli ni nikjer. Pozabljač na svojo običajno pozno zahteva preiskavo. policije itd. Yvonne, v katere območju se je zgodila tatvina, je odpuščena, ali dobi kmalu mesto pri Aniti. Maščevalni virtuoz ji tedaj izroči Maksov prstan, naj ga njemu izroči, češ »gre za neko stvar«. Jonny zapušča tudi svoje mesto, »ker ne želi biti v hotelu, kjer kradejo instrumente«, ker ima tudi sam dragocene gosli. Direktor je uničen. Najboljši jazz-band goslač ga zapušča. V tem pride manager. Ponuja Aniti kontrakt za Ameriko, ki ga ona sprejme. Pri odhodu pa skoraj pozabi svoj banjo, ki ga ji premeteni Jonny galantno izroči.

II. del. I. slika. Maks je prejel brzojav. Nervozno pričakuje njenega prihoda, okraši sobo s cvetjem. Toda nje ni. Prebije celo noč v fotelju.

II. slika. Ob zori dopotuje Anita. Iz zadrege si hoče pomagati z pri-povedovanjem o Parizu, o kontraktu. Zastonj. Maks je potr. Sluti neko nesrečo. Yvonna mu jo prinese v obliki prstana. Maks spozna razlog Anitine zamude, vrže prstan od sebe ter se vrača svoji prirodi, svojemu ledeniku. Yvonna, ki ne razume zveze med prstanom in Maksom, ga išče, najde, pri tem pa najde tudi nogo svojega Jonnyja, ki je dopotoval za njima v automobilo, ter kratkomalo vdrl v stanovanje skozi okno, da si prilasti gosli. V prekrasnem nigger-songu razodene svoj princip, da je vse, ves svet njegov. Medtem, ko se njegov glas izgublja v daljavi, zvé Anita zgodbo o prstanu.

III. slika. Maks je pri ledeniku. Združiti se želi ž njim, z njegovim večnim življenjem. Toda ledenik ga odbija. V bližini so zgradili nov alpski hotel. Zvočnik radio-aparata prinaša Anitin glas, ki poje njegovo arijo. To ga sprijazni z realnim življenjem. Gre iskat Anito. V tem hotelu zdravi svoje živce tudi Daniello, ki ne more preboleti izgube svojih gosli. Skozi radio, ki prenaša Jonnyjevo jazz-godbo, spozna ton svojih Amati-gosli. Našeš je sled!

IV. slika. Jonny zavoha nevarnost. Z gosli se napoti na kolodvor, da odpotuje v Amsterdam in nato v svojo ljubljeno domovino. Na križišču izgubi po neprevidnosti železniško karto. Policisti, ki ga zasledujejo, jo najdejo, ter jo uberejo za njim.

V. slika. Na kolodvoru se najdejo vsi. Jonny se v drugo loči od gosli, ki jih pusti poleg Maksove prtljage. Policisti aretirajo Maksa. Yvonne hoče razjasniti zadevo, toda Daniello jo zadržuje ter iz neprevidnosti pade pod brzovlak.

VI. slika. Yvonne obvesti Jonnyja o nevarnosti, v kateri je Maks. Že čaka avto, ki bo Maksa in gosli prepeljal na policijski urad. Jonny odpravi šoferja ter prevzame mesto pri volanu. Že vodijo Maksa, ki izgublja vsako nado, da bi se spravil z Anito. Toda zgodi se nepričakovano, da šofer posluša njegov poziv, naj se vrne k kolodvoru. Maks in Jonny lahko premagata presenečena policaja ter oddirjata h kolodvoru.

VII slika. Skrajni je čas. Manjka le ena minuta do odhoda. In Maks prispe ob času. Jonny pa zasede mesto na globusu, ki se ob zvokih sedaj njegovih gosli vrti okrog njega. In ves svet ga slavi in občuduje.

Fr. Lipah :

Cankarjeva proslava v Zagrebu

»Slov. prosvetno društvo« v Zagrebu je 11. t. m. proslavilo desetletnico Cankarjeve smrti s »Pohušanjem«. O vprizoritvi sami so poklicni poročevalci napisali v vseh zagrebških listih toliko in tako pohvalno, da se prireditelji in sodelujoči lahko ponosni na svoje delo.

Samo kot skromen gledalec bi rad na tem mestu izrazil nekaj svojih vtisov tega nepozabnega večera.

Rekli so nam pred prestavo, da so se bali demonstracij, proti Slovincem, toda, ko se je slavnostno okrašena hiša začela polniti in smo zagledali v avditoriju poslanca Pribičevića, Budisavljeviča in Švegla, češkega

in poljskega konzula, predsednika S. A. Aleksandra, intendanta Treščeca, literata M. Krležo in P. Petroviča, mons. Barleta, podpreds. Stola sedm. dr. Okretiča, univ. prof. dr. Zarnika, bivš. prosv. šefa dr. Skaberneta, dr. Domenika in mnogo drugih odličnjakov in ko je stopil pred rampo O. Župančič in začel svoj govor z besedami:

»Pred desetimi leti sem mu govoril pri odprtem grobu...«

tedaj je zavladala tišina, iz katere je mogočno pozvanjala slovenska beseda poetova po razsvetljenem kazališču in pozdravljala vse Hrvate in Slovence, ki so prišli počastiti Cankarjev spomin, pozdravljala vse rojake po parterju in ložah, vse naše študente na stojišču in množico slovenskih vojakov po galerijah...

Od tega trenutka in do ploskanja po zadnjem dejanju, ko so se igralci prišli zahvalit za vence in navdušeno odobravanje, je vladalo v gledališču praznično razpoloženje. Mnoge je prignalo v gledališče navdušenje in narodna zavest, mnoge zgolj interes do Cankarja, mnogo pa jih je hotelo videti, kakšno je zagrebško »Pohujšanje« in kako bodo govorili težke Cankarjeve stavke. Saj je bilo oboje sestavljeno iz dramskih, opernih in operetnih članov, Slovencev in Hrvatov, med njimi so bili slovenski gojenci zagrebške »Glumačke šole«, šepetalec pa je bil Srb, ki je suffiral še Fijanu in Borštniku.

Ko se je dvignila zavesa, smo opazili predvsem širok odrski okvir s slovenskimi ornamentami po Šičevem vzorcu. Županova soba je bila pristna, od naše peči do oltarčka slik v kotu. Župan Tepavac začne z nagovorom na rodoljube. Strah nas je bilo pri vsaki besedi. Toda le v začetku. Ko se je dialog razvil, nismo več vedeli, kdo je Slovenec in kdo je Hrvat.

Najboljša slovenska dekoracija je bila županja Irme Polakove. Kako lep ženski glas, ljubljanskega kova in naš, ves naš! Tako malo besedila ima in ves čas smo jo videli in gledali po vsem odru. Kaka pristnost stare šole, ki danes nima več naraščaja!

Hrvatje so bili poleg župana še dacar (Gj. Prejac), šviligoj (Fr. Sotošek), štacunarka (M. Štagljar), debeli človek (V. Leljak); Slovenci pa: ekspeditorica (M. Miličič), notar (I. Gorenšek), štacunar (C. Bratuž), cerkovnik (D. Zupan), zlodej (R. Bukšek), popotnik J. Lavrenčič pa je že Jugoslovan novejšega kova: Slovence iz Splita.

Ta imena so naštetja po redu kakor so na gledališkem lepaku. Po igralski vrednosti bi jih ne mogli razvrstiti: bili so vsi in vsak na svojem mestu in to tako odlično, da jih zagrebški kritik primerja s hudožestveniki. Frapirala nas je izredna sigurnost v tekstu, če pomislimo, da so imeli samo par kompletnih skušenj. In še te so trajale samo do treh popoldan, ker je morala gospa županja v — trgovino. Čast vsem in vsakemu, Hrvatu in Slovencu, ki so storili več kot je bilo mogoče! Prepričani smo, da jim je dala toliko moči samo skupna ljubezen do skupne domovine. Ta je bila tako očitna in velika, da je dajala pečat vsemu večeru in kazala nove pravce za bodočnost.

Občinstvo ni bilo takoj pri vsebini teksta. Zanimala ga je ta in ona zunanost, kranjščina in podobno. Toda ko rodoljubi odidejo, z nitjo povezani, se je takoj vsem zasvetilo, da gledajo pred seboj odlično umetnino, strahotno verjetne tipe, porazno vsakdanjo resničnost, ki se je bojimo. Ko pa izgovori Polakova koncem prvega dejanja v zlodejevem naročju ponižno in zlagano skromno:

»Gospod, saj nisem vredna...«,

se mu obesi takoj nato hlastno okrog vratu, pade zavesa in ljudje niso vedeli, kaj bi počeli: smeh in krik, ploskanje in navdušenje je napolnilo hišo.

Takih scen je malo po odrih pri nas in drugod. Razumljivo nam je bilo, da bosta dominirala v drugem dejanju Jacinta in Peter. Toda bili smo preveč presenečeni, da bi mogli slediti vsem nijansam umetnosti gospe Podgorske. Dnevni kritik piše o njej: »To so najvišje meje igralskih zmožnosti. Višje ni več mogoče.« Njeni verzi so pršeli kot rakete pod nebo in padali v nebroj pramenih med občinstvo. Klasična preprostost, ena sama linija, popolno življenje, dovršenost glasu in dikcije, v eno zlita harmonija notranjega ritma, afektov, mimike in premikanja do take skrajnosti in popolnosti, da je minilo drugo dejanje prej, nego si se prav zavedel. Ko pa je padla zavesa, si bil vesel, da je naša govoriča tako lepa in očarljiva, ponosen, da imamo take igralko, nove vere si dobil zase in za vse druge; taka je bila Podgorska na zagrebškem kazališču!

»Jezik miruj, utihni beseda!«, recimo s Cankarjem, sicer bi zašli v osebni kult, ki ni več sodoben. Končajmo z ugotovitvijo, da je zagrebško »Pohujšanje« ena najsvetlejših točk novejšje dobe našega gledališča in da sta k temu pripomogla predvsem Podgorska in Nučič

Zakaj Nučičevo prednašanje v tretjem dejanju je bilo močno in spoštovanja vredno. Ta Peter je bil igralsko nezagoneten, jasen in dosleden. In vedno razumljiv. Nehote smo si pri Jacinti in Petru vedno mislili, da je treba igrati Cankarja umetniško preprosto in tako verjetno, da bodo njegove figure vsaj tako jasne kot so napisane.

Pri drugem aktu moramo omeniti tudi sceno. Ta je bila nekaj posebnega. Če bi imel tisoč dekoracijskih načrtov pred seboj in tega med njimi, bi ga takoj spoznal, da je to »Pohujšanje II. akt«, ker ne more biti nič drugega. Nove dekoracije je izdelal gled. slikar Lenz. Kako natančno je bilo tu videti smotrenost inscenacije, katere edini namen je, da ilustrira dejanje. Bile so povsem moderne slike, a vse podrejene tekstu, v nobeni se ni hotel scenograf izkazovati ali celo odvracati pozornost od dejanja, kaj šele motiti gledalce in jih opozarjati náse. Baš pri tej inscenaciji je bilo natančno opažati, da bodo prav kmalu minule tiste moderne scenske zablode, razni — izumi, ki jih vidimo (recimo pri nemških odrih) tako često. Dokler bo imelo gledališče sedanjo obliko, se bomo vedno bolj vračali k stari sceni. Če bomo imeli enkrat tako kot je bila pri zagrebškem »Pohujšanju«, ne bomo iskali nobene nove več.

Tretje dejanje je zopet namenjeno ensemblu, da se izkaže. S čudovito enostavnostjo igre in govora je opozarjal nase popotnik J. Lavrenčič. Že sam uvod k temu dejanju, t. j. slavni zlodejev monolog, je bil nekaj posebnega. G. Bukšek stoji v temi sredi odra in ko govori, ga obseva rdeča luč. Naenkrat se pokaže scena, v kateri sta zlodej in Krištof Kobar, prvi v rdeči, drugi v svetli luči. Nato se šele razsvetli ostala scena. Tu je dominiral zopet g. Nučič. Njegov prijeten in okusen patos je bilo lepo poslušati; tak patos in na takem mestu je odlična umetnina. Seveda ga mora igralec obvladati tako kot Nučič.

Jacintin ples je točka zase. V začetku dvigne roke nad glavo in neštete gube komaj vidnih pajčolanov ji padajo od vrha navzdol kot prelesten slap. Ta figura in končni dve bosta ostali vsakomur v spominu.

Bukšekov zlodej ni preveč jokav, kvečjemu klavern kot je treba, sicer pa možato mefistovski in zato velezanimivo pogojen.

Rodoljubi so imeli dovolj prilike, da so se izkazali. Vse, kar so podali, je bilo prvovrstno. Ginljivo je bilo videti, kako so ti naši Hrvatje in Slovenci, na čelu jim ga. Polakova, v tretjem dejanju z veseljem peli dacarjevo pesem. Niso in niso hoteli jenjati, peli bi gotovo prav radi vsaj pol ure. In publika bi jih tudi prav rada poslušala.

Ko Jacinta, Peter, zlodej in popotnik odidejo ter se odstrani debeli človek, scena zatemni in zaslišali smo kravje zvonjenje, petelinje petje in pastirske klice. Svetla dnevna luč nam pokaže slovensko vas s kmečko hišo, cerkvice po hribčkih in planine v ozadju. Zdelo se mi je, da je pomota in da bodo igrali kako Finžgarjevo igro. In tu pripelje gospod župan vse svoje ovčice v svatovskih oblekah in jim govori o nezmagljivosti šentflorjanske morale. Ko zapoje Alojzijevo pesem, drže bele lilije v rokah, vsi srčki in slovenski dekoracijski atributi na stalnem okviru pa se razsvetle: močan in originalen domislek režiserja, ki je sijajno uspel.

To je bila predstava, ki nas lahko navdušuje za bodočnost.

JONNY SVIRA

Opera v dveh delih (12 slikah) od E. Křeneka.

Dirigent: A. Neffat. Režiser: M. Polič. Scenograf: I. Vavpotič.

Skladatelj Maks	Sv. Banovec	Sobarica Yvonne	St. Poličeva
Operna pevka Anita	V. Majdičeva	Manager	E. Rumpel
Zamorec Jonny, jazz-band-goslač	R. Primožič, V. Janko	Direktor hotela	M. Simončič
Virtuoz na gosli Daniello	P. Grba	Železniški uradnik	Fr. Rus
		Prvi policist	Fr. Mohorič
		Drugi policist	A. Jarc
		Tretji policist	A. Sekula

Sobarica, groom, nočni čuvaj v hotelu, policijski uradnik, dva žoferja, prodajalka cvetja, nosači, hotelski gostje, potniki, občinstvo. Dejanje se vrši deloma v srednjeevropskem velemestu, deloma v Parizu, deloma pri ledeniku v Alpah. Sedanjost.

I. Ob vznožju ledenika. II. Anitina soba. III. in IV. Koridor v pariškem hotelu. V. VI. Anitina soba. VII. Ledenik — Palace hotel. VIII. Križišče. IX. Kolodvorski peron. X. V avtomobilu. XI. Kolodvorski peron. XII. Apoteoza.

Plese je naštudiral baletni mojster Golovin.

Novo dekoracije po načrtih prof. Vavpotiča, lokomotiva, auto, globus so izdelani v gledaliških ateljejih.

Radio-napravo je namestila tvrdka Radioval, Kongresni trg. Elektronke in mikrofoni Tungstram S. A. Zagreb.

Odmor 30 min. po IV. sliki.

BETLEHEMSKA LEGENDA

(KRALJ BREZPRAVNIH)

Pet oderskih slik. Spisal Pavel Golia. Režiser: Pavel Golia.

Prva slika: Pašnik pod Betlehemom.

Očak Joram	Skrbinšek
Jakob	Jerman
Etan	Kralj
Lemuel	Potokar
Mardohej	Hafner
Mladi pastir	Smerkolj
Herod	Rogoz
Zorobabel, Herodov osebni zdravnik	Bratina
Sabinus	Lipah
Euridike	Šaričeva
Rifa, mlada Židinja	Gabrijelčičeva
Sadok, tkaninar	Levar
Betlehemski pastirji	Rimski vojščaki.

Druga slika: Oznanenje.

Očak Joram	Skrbinšek
Jakob	Jerman
Osi, njegov sin	Jan
Rifa, Osijeva žena	Gabrijelčičeva
Zorobabel	Bratina
Etan	Kralj
Lemuel	Potokar
Mardohej	Hafner
Mladi pastir	Smerkolj
Sadok, tkaninar	Levar
Betlehemski pastirji	

Tretja slika: Jaslice.

Sv Družina	x x x
Očak Joram	Skrbinšek
Jakob	Jerman
Osi	Jan
Rifa	Gabrijelčičeva

Etan	Betlehemski	Kralj
Lemuel	Betlehemski	Potokar
Mardohej	Betlehemski	pastirji
Mladi pastir		Smerkolj
Sadok, tkaninar		Levar
Betlehemski pastirji		

Četrta slika: Sv Trije kralji pri Herodu.

Herod	Rogoz
Euridike	Šaričeva
Rifa	Gabrijelčičeva
Osi	Jan
Zorobabel	Bratina
Gašper	Cesar
Miha Sv. Trije Kralji	Danilo
Boltežar	Pahor
Centurio	Kaukler
Zakladnik	Potokar
Prva	Mira Danilova
Druga	dvorna dama
Tretja	Vida Juvanova
Paž	Rakarjeva
Sadok	Slavčeva
Levar	

Herodovo in Euridikino spremstvo. Vojaki.

Peta slika: Pokolj nedolžnih otročičev. Beg v Egipt.

Herod	Rogoz
Zorobabel	Bratina
Centurio	Kaukler
Služabnik	Jerman
Sadok	Levar
Sv. Družina	x x x

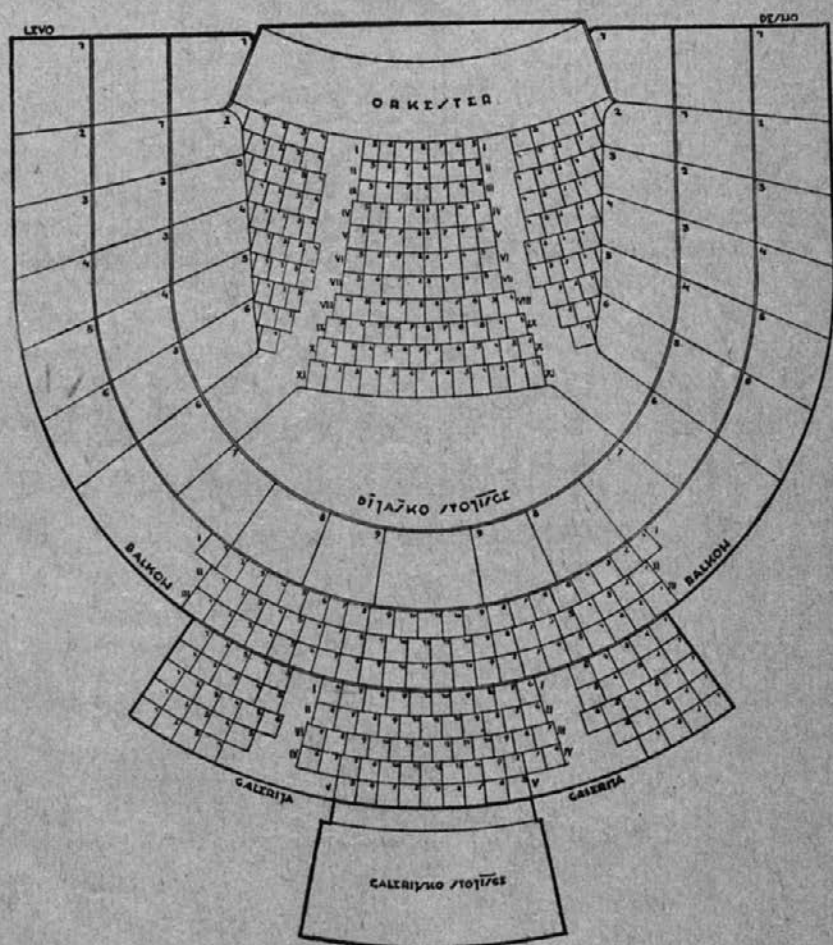
Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani.

Urednik: Ciril Debevec. — Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljani.

NARODNO GLEDALIŠČE V LJUBLJANI

RAZVRSTITEV SEDEŽEV

OPERA

NARODNO GLEDALIŠČE V LJUBLJANI

RAZVRSTITEV SEDEŽEV

OPERA

